

**C-605/21. sz. ügy****Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata  
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2021. szeptember 30.

**A kérdést előterjesztő bíróság:**

Městský soud v Praze (Cseh Köztársaság)

**Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:**

2021. szeptember 29.

**Felperes:**

Heureka Group a.s.

**Alperes:**

Google LLC

**Az alapeljárás tárgya**

A Heureka Group a.s. (a továbbiakban: felperes) által a Městský soud v Prazehoz (prágai városi bíróság, Cseh Köztársaság, a továbbiakban: a kérdést előterjesztő bíróság) benyújtott kereset, amelyben e társaság kártérítést követel a Google LLC társaságtól (a továbbiakban: alperes) azért az elmaradt haszonért, amelynek bekövetkezését állítólag az eredményezte, hogy az alperes oly módon élt vissza erőfölényével, hogy a saját ár-összehasonlító szolgáltatását az általános keresési eredmények között a felperes ár-összehasonlító szolgáltatásának kárára a lehető legjobb helyen helyezte el és jelenítette meg (a továbbiakban: vitatott magatartás).

**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja**

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikkének megfelelően a kérdést előterjesztő bíróság a 2014/104 irányelv<sup>1</sup> és

<sup>1</sup> A tagállamok és az Európai Unió versenyjogi rendelkezéseinek megsértésén alapuló, nemzeti jog szerinti kártérítési keresetekre irányadó egyes szabályokról szóló, 2014. november 26-i

az EUMSZ 102. cikk, valamint a tényleges érvényesülés elvének értelmezését kéri a Bíróságtól.

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

1) Úgy kell-e értelmezni a 2014/104 irányelv 21. cikkének (1) bekezdését és az unió jog általános elveit, hogy a 2014/104 irányelv és különösen annak 10. cikke közvetlenül vagy közvetve alkalmazandó az EUMSZ 102. cikk megsértésén alapuló valamennyi kártérítési követeléssel kapcsolatos jelen ügyben, amely a 2014/104 irányelv hatálybalépését megelőzően indult, és ezen irányelv átültetésére előírt határidő lejártát követően fejeződött be, abban a helyzetben, amikor a kártérítési keresetet az átültetési határidő lejártát követően nyújtották be, vagy úgy kell-e értelmezni ezt a rendelkezést, hogy a 2014/104 irányelv 10. cikkét kizárólag a vitatott magatartás azon részére (és a vitatott magatartásból eredő kár azon részére) kell alkalmazni, amely a 2014/104 irányelv hatálybalépését, vagy akár az átültetési határidő lejártát követően valósult meg?

2) A 2014/104 irányelv, illetve az EUMSZ 102. cikk értelmével és céljával, valamint a tényleges érvényesülés elvével összhangban megfelelő-e a 2014/104 irányelv 22. cikke (2) bekezdésének azon értelmezése, amely szerint „a 21. cikk értelmében elfogadott, [...] [a 22. cikk] (1) bekezdés[é]ben említettektől eltérő nemzeti intézkedések[nek]” tekinthetők a 2014/104 irányelv 10. cikkét átültető nemzeti rendelkezések, más szóval a 2014/104 irányelv 10. cikke és az elévülési szabályok tekintetében a 2014/104 irányelv 22. cikkének (1) vagy (2) bekezdését kell-e alkalmazni?

3) Összeegyeztethetők-e a 2014/104 irányelv 10. cikkének (2) bekezdésével vagy az EUMSZ 102. cikkel, valamint a tényleges érvényesülés elvével azok a nemzeti rendelkezések, és azok azon értelmezése, amely a szubjektív elévülési idő megkezdése szempontjából lényeges, „károkozás ismeretét” ahhoz köti, hogy a károsult tudomással bír azokról az „egyes részkárokról”, amelyek az elhúzódó vagy folyamatos versenyellenes magatartás időtartama alatt fokozatosan következnek be (mivel az ítélkezési gyakorlat azon a feltételezésen alapul, hogy a szóban forgó kártérítési követelés egészében véve megosztható), és amelyek [azaz a károk] tekintetében – függetlenül attól, hogy a károsultnak tudomása van-e az EUMSZ 102. cikk általános megsértéséből eredően bekövetkezett kár pontos terjedelméről – különböző szubjektív elévülési idők veszik kezdetüket, azaz azok a nemzeti rendelkezések és azok azon értelmezése, amely lehetővé teszi, hogy a saját ár-összehasonlító szolgáltatásnak előnyösebb módon az EUMSZ 102. cikk megsértésével történő elhelyezésén és megjelenítésén alapuló versenyellenes magatartás eredményeként bekövetkezett kárral kapcsolatos kártérítési követelés esetében az elévülési idő e magatartás befejezését megelőzően kezdődjön meg?

2014/104/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 349., 1. o.; a továbbiakban az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseket követően: irányelv).

4) Ellentétesek-e a 2014/104 irányelv 10. cikkének (2), (3) és (4) bekezdésével vagy az EUMSZ 102. cikkel, valamint a tényleges érvényesülés elvével az olyan nemzeti rendelkezések, amelyek szerint a kártérítési követelések esetében a szubjektív elévülési idő három év, és azon a napon kezdődik, amelyen a károsult tudomást szerzett vagy tudomást szerezhett volna a részkárról és arról, hogy ki köteles azt megtéríteni, azonban nem veszi figyelembe *i.* a jogsértés megszűnésének időpontját, *ii.* azt, hogy a károsult tudomással bír a magatartás versenyszabályokat sértő jellegéről, és amelyek alapján ugyanakkor *iii.* nem nyugszik, és nem szakad meg a három éves elévülési idő a Bizottság előtti azon eljárás időtartamára, amelynek tárgya az EUMSZ 102. cikk továbbra is megvalósuló megsértése, valamint *iv.* nem tartalmazznak arra vonatkozó szabályokat, hogy az elévülési idő nyugvása legkorábban a jogsértés tárgyában hozott határozat jogerőre emelkedés után egy évvel érhet véget?

### **A hivatkozott uniós rendelkezések**

Az EUMSZ 102. cikk, valamint az irányelv 10., 21. és 22. cikke.

### **Az alkalmazott nemzeti rendelkezések és azok időbeli hatálya**

Ami a vitatott magatartás időtartamát (2013 februárjától és 2017. június 27-ig) illeti, azon három rendelkezés alkalmazását kell figyelembe venni, amelyek közül a kérdést előterjesztő bíróság a Občanský zákoník (polgári törvénykönyv)<sup>2</sup> tartja fontosnak, amely ezen időszak jelentős részére (2014. január 1-jétől 2017. június 27-ig) alkalmazandó. A polgári törvénykönyv 620. és 629. §-ának megfelelően a szubjektív elévülési idő három év, és kezdő időpontja ahhoz kapcsolódik, hogy „a kárról és a kártérítésre kötelezett személyről tudjanak”.

2013. december 31-ig a zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (a 513/1991. sz. törvény, kereskedelmi törvénykönyv) volt hatályban, amely szerint szintén megillette a károsultat a versenyellenes magatartással okozott kár megtérítésére vonatkozó jog azzal a különbséggel, hogy négyéves elévülési idő írt elő, amit azonban a kérdést előterjesztő bíróság irrelevánsnak tart.

2017. szeptember 1-jétől kezdődően az irányelvet átültető zákon č. 262/2017 Sb., o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže (a versenyjogi kártérítésről szóló 262/2017. sz. törvény, a továbbiakban: ZNŠHS) volt hatályban<sup>3</sup>.

<sup>2</sup> Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (polgári törvénykönyvről szóló, 89/2012. sz. 2014. január 1-jétől hatályos törvény, a továbbiakban: polgári törvénykönyv).

<sup>3</sup> Az irányelv 10. cikkében említett követelményeket a ZNŠHS 9. §-ának rendelkezései tükrözik.

## A tényállás rövid ismertetése

- 1 A felperes a vitatott magatartást 2020. június 26-án elmaradt haszon formájában elszenvedett kár címén a kérdést előterjesztő bírósághoz mint elsőfokú bírósághoz benyújtott, 394 857 000 CZK kamatokkal növelt összegének megtérítése iránti kártérítési keresettel támadta meg.
- 2 E keresetet az AT.39740. sz. Google Search (Shopping) ügyben 2017. június 27-én hozott bizottsági határozatot (a továbbiakban: bizottsági határozat)<sup>4</sup> követően terjesztették elő, amely megállapította, hogy a vitatott magatartás következtében az alperes a 2013 februárja és 2017. június 27. közötti időszakban többek között a Cseh Köztársaság területén megsértette az EUMSZ 102. cikket.
- 3 A bizottsági határozat meghozatalát megelőzően a következő tényekre került sor:
  - 2010. november 30-án a Bizottság vizsgálatot indított az alperes ellen az EUMSZ 102. cikk lehetséges megsértésének tárgyában,
  - 2014. május 27-én a Sdružení pro Internetový rozvoj v České republice (egyesület az internet Cseh Köztársaságban való fejlesztéséért, a továbbiakban: SPIR), amelynek a felperes tagja, sajtóközleményt tett közzé, amelyben ez az egyesület az alperes által a Bizottság előtti eljárásban javasolt kötelezettségvállalásokat illetően eltérő álláspontot fogalmazott meg,
  - 2015. április 15-én a Bizottság ebben az ügyben kifogásközlést fogadott el, és
  - 2016. július 14-én eljárást indított az EUMSZ 102. cikk megsértése miatt (az alperesen kívül az alperes anyavállalata, az Alphabet Inc. ellen is).
- 4 Az alperes azt állítja, hogy a felperes követelése elévültek, mivel az előző pontban említett körülményekre tekintettel tudomást szerezhettek az általa elszenvedett kárról és a károkozó személyéről<sup>5</sup>, mégpedig jóval a bizottsági határozat elfogadása előtt, mivel a (rész)károkra vonatkozó szubjektív elévülési idők csak 2013 februárjától, vagyis az állítólagos kár bekövetkeztének kezdetétől, legkésőbb 2014. május 27-étől, azaz az SPIR sajtóközleményének közzétételétől kezdve fokozatosan kezdődtek meg.
- 5 A felperes tehát korábban is érvényesíthette volna követelését, ha úgy ítélte volna meg, hogy az alperes versenyellenes magatartása továbbra is tart, és egyre

<sup>4</sup> A nemzeti jogszabályoknak és az uniós jognak megfelelően e határozat a versenyellenes magatartásért felelős személy meghatározását és azt illetően, hogy sor került-e ilyen magatartásra, köti a kérdést előterjesztő bíróságot.

<sup>5</sup> Nem vitatott, hogy a Google keresőprogram működtetője a Google LLC társaság.

jelentősebb kárt szenved el, azt fokozatosan kiterjeszthette volna a neki okozott (rész)károkra.

- 6 Az alperes tehát úgy véli, hogy a kereset legalább a 2013 februárjától 2016. június 25-ig tartó időtartam tekintetében elévült.

### **Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések rövid indokolása**

- 7 **1. sz. kérdés** - alkalmazható-e az irányelv, és ha igen, milyen mértékben alkalmazható a jelen ügyben. Az e kérdésre adott válasz nem egyértelmű, mivel a vitatott magatartás az irányelv hatálybalépése előtt (vagyis 2014. december 25-ét megelőzően) kezdődött, és csak az irányelv átültetési határidejének lejártát követően, azaz 2016. december 27-ét követően ért véget, továbbá az átültetésre csak 2017. szeptember 1-jén, a ZNŠHS hatálybalépésének napján került sor.
- 8 Nem biztos tehát, hogy az irányelv 10. cikkét kell-e alkalmazni i. a 2013 februárjától 2017. június 27-ig tartó időszakban [bekövetkezett] kár teljes egészére, vagy csak ii. a 2014. december 26-ától 2017. június 27-ig időszakban [bekövetkezett] kárrészre, vagy adott esetben az irányelv átültetési határidejének lejártát követően [bekövetkezett] kárra is, azaz a 2016. december 28-ától 2017. június 27-ig tartó időszak tekintetében. Ebben a tekintetben döntő lehet, hogy a hivatkozott cikk anyagi jogi vagy eljárásjogi rendelkezés-e (lásd a lenti 10. és a 11. pontot).
- 9 Ha a jelen ügy (akár részben) nem tartozik az irányelv időbeli hatálya alá, a nemzeti jogot<sup>6</sup> kizárólag az EUMSZ 102. cikkre és a tényleges érvényesülés elvére tekintettel kell értékelni.
- 10 **2. sz. kérdés** - az irányelv 10. cikke az irányelv 22. cikkének (1) vagy (2) bekezdésében említett rendelkezésnek minősül-e. A hivatkozott cikk (1) bekezdése anyagi jogi rendelkezésekre vonatkozik, és azok visszaható hatályú alkalmazásának tilalmát jelenti, míg a (2) bekezdés az irányelv „eltérő” rendelkezéseire, azaz eljárásjogi rendelkezésekre vonatkozik.
- 11 Az irányelv 10. cikkének átültetése érdekében elfogadott nemzeti rendelkezések esetében tehát jellegükénél fogva a megjelölt szabályozások egyikét kell alkalmazni. Ha a 10. cikk tekintetében a 22. cikk (2) bekezdése szerinti szabályozást kell alkalmazni, 2017. szeptember 1-jétől a ZNŠHS rendelkezéseit<sup>7</sup> kell alkalmazni, amely ötéves elévülési időt ír elő, és amely azon elévülési időkre alkalmazandó, amelyek a korábbi jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően

<sup>6</sup> A ZNŠHS irányelvet átültető anyagi jogi rendelkezései a visszaható hatály tilalma miatt nem alkalmazhatók a jelen ügyben.

<sup>7</sup> A ZNŠHS 36. cikke tartalmazza a 22. cikk (2) bekezdésében meghatározott követelményt, és kimondja, hogy e törvény kizárólag a 2014. december 25-ét követően indított megfelelő kártérítési perekre alkalmazható.

kezdődtek, és amelyek ezen időpont előtt nem jártak le, ugyanakkor a jelen ügyben a kártérítési keresetet 2014. december 25-ét követően nyújtották be. Ezzel szemben ha az irányelv elévüléssel kapcsolatos, 10. cikkében foglalt rendelkezéseit anyagi jogi szabályoknak kell tekinteni, e szabályozást nem lehetne alkalmazni.

- 12 A cseh jogtudomány és a bírósági ítélkezési gyakorlat az elévülési szabályokat hagyományosan „anyagi jogi szabályoknak” tekinti. Az elévülési kifogás elfogadása azt jelenti, hogy a károsult bírói úton nem érvényesítheti kártérítéshez való jogát, miközben e jog úgynevezett természetes kötelemként továbbra is fennáll. Ha a bírósághoz elévülési kifogást nem terjesztettek elő, a bíróság az elévülést hivatalból nem veszi figyelembe, és helyt ad a felperes elévült követelésének. A kérdést előterjesztő bíróság tehát tisztában van azzal, hogy a elévülés intézménye eljárásjogi sajátosságokkal is rendelkezik. Az irányelv ezenkívül a kártérítés iránti „keresetindításhoz való jog” elévülésére hivatkozik, ami ezen intézmény inkább eljárási jellegét is jelezheti.
- 13 A teljesség kedvéért a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy hasonló kérdés képezi a C-267/20. szám alatt előzetes döntéshozatalra már a Bíróság elé előterjesztett ügy (Volvo and DAF Trucks) tárgyát.
- 14 **3. sz. kérdés** - az elévülési idő kezdő időpontját illetően a „kár/ kár bekövetkezése ismeretének” nemzeti fogalma megfelel-e az uniós jog hasonló fogalmi jelentésének.
- 15 A Nejvyšší soud ČR (a Cseh Köztársaság legfelsőbb bírósága)<sup>8</sup> úgy véli, hogy a szubjektív elévülési idő kezdete szempontjából releváns az, ha a tartós vagy folyamatos jogsértés által okozott részleges kárról is tudomással bírnak. Nem szükséges, hogy a károsultnak tudomása legyen az ilyen jogsértés fennállásának teljes időtartamáról és az ilyen jogsértés által okozott kár teljes mértékéről. A bíróságok ítélkezési gyakorlata azon az előfeltevésen alapul, hogy ilyen esetekben a kár megosztható, és hogy az összes „új kár”, amely a kárt okozó ugyanazon esemény tartóssága/folyamatosága eredményeképpen hozzáadódik az eredeti kárhoz, érvényesíthető a bíróság előtt függetlenül attól, hogy új keresetet nyújtottak-e be, vagy az abban foglalt korábbi követelést terjesztik-e ki. Minden ilyen részleges kár esetében a hároméves szubjektív elévülési idő külön kezdődik.
- 16 Ezen értelmezés szerint a jelen ügy szempontjából minden olyan esetben, amikor az alperes a saját ár-összehasonlító szolgáltatását a saját általános keresőoldalain előnyt biztosítva helyezi el és jeleníti meg, a felperes haszontól eshetett el (részleges kár), amely tekintetében megkezdődött az ilyen részleges kárral kapcsolatos kártérítési követelés számos szubjektív bírósági elévülési idejének egyike. A felperes ily módon folyamatosan „a kár új részéről” szerzett tudomást. Ez továbbá azt eredményezi, hogy azon részleges károk megtérítése iránti

<sup>8</sup> Nejvyšší soud (legfelsőbb bíróság) 2015. szeptember 23-i ítélete, ügyszám: 25 Cdo 2193/2014, CZ:NS:2015:25.CDO.2193.2014.1.

követelések, amelyek bekövetkezése a jogsértés kezdetéhez kapcsolódik, a jogsértés megszűnése előtt elévülnek.

- 17 A C-637/17. sz. ítéletben<sup>9</sup> a Bíróság azt, hangsúlyozta, hogy a károsult tudomással bír a „kár pontos terjedelméről”, valamint azt a lehetőséget, hogy a károsult a jogsértéssel okozott kár tekintetében „teljes kártérítést” követelhet. Mindazonáltal ebből az ítéletből nem következik egyértelműen, hogy a „kár mértékének” ismerete, amelyre a Bíróság különös figyelmet fordított, megfelel-e a folyamatos erőfölénnyel való visszaélés egészéből eredő „teljes kár” ismeretének, vagy elegendő-e az ilyen folyamatos jogellenes magatartás keretében egy adott időpontban okozott „részleges kárról” tudni.
- 18 Úgy tűnik, hogy az e kérdésre adott válasz attól függ, hogy az uniós jog nem csupán minőségi ismeretet (azaz a kár meghatározott típusának és jellegének ismeretét), hanem menyiségi ismeretet (vagyis az idővel növekedő kár teljes terjedelmének ismeretét) is megkövetel-e. Ha igen, az elévülési idő nem kezdődhet meg azelőtt, hogy a károsult a kár teljes terjedelméről tudomást szerzett.
- 19 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a jelen ügyben nem felel meg az erőfölénnyel való visszaélés jellegének az az értelmezés, amely szerint a kártérítéshez való jogot tucatnyi, több száz vagy még több különálló követelésre lehetne „lebontani”. A vitatott magatartáson alapuló részleges jogsértés önmagában nem minősülhet az EUMSZ 102. cikk megsértésének, azaz olyan magatartásnak, amely terjedelmével, időtartamával, intenzitásával és a megvalósításának módjával „jelentős” versenytorzulást eredményez (eredményezhet), vagy amely versenyellenes hatással jár, ami az erőfölénnyel való visszaélés fennállásának egyik feltétele<sup>10</sup>. A kérdést előterjesztő bíróság szerint azonban e tekintetben nem elegendő valamilyen (például teljesen mellékes) joghatás kiváltása.
- 20 A kérdést előterjesztő bíróság tehát úgy véli, hogy az ügy jellegére tekintettel a károsult nem szerezhetett tudomást a különböző „részleges jogsértésekhez” kapcsolódó károk pontos terjedelméről és típusáról, és hogy a kártérítési követelés szubjektív elévülési ideje (és a jelen esetben az objektív elévülési ideje, amely nem kezdődhet meg a szubjektív határidő előtt) nem kezdődhetett meg a bizottsági határozat elfogadásakor bekövetkező jogsértés megszűnését megelőzően.

<sup>9</sup> A Bíróság 2019. március 28-i Cogeco Communications ítélete, C-637/17, ECLI:EU:C:2019:263, 53. és 54. pont

<sup>10</sup> Lásd például: 1979. február 13-i Hoffmann-La Roche kontra Bizottság ítélet (85/76, EU:C:1979:36, 123. pont); Post Danmark A/S kontra Konkurrencerådet ítélet (C-23/14 P, EU:C:2015:651, 40., 46., 47., 72. és 73. pont), illetve a Bíróság (nagytanács) 2017. szeptember 6-i Intel ítélete (C-413/14 P, EU:C:2017:632, 139–143. pont).

- 21 A fenti megfontolásokra tekintettel a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy összeegyeztethető-e a nemzeti bíróságok által elfogadott értelmezés az irányelv 10. cikkének (2) bekezdésével és az EUMSZ 102. cikkel, valamint a tényleges érvényesülés elvével.
- 22 **4. sz. kérdés** - ellentétes-e az irányelvvel, és – amennyiben az nem alkalmazható – az EUMSZ 102. cikkel és a tényleges érvényesülés elvével a polgári törvénykönyv által előírt elévülési szabályok egyéb vonatkozásainak alkalmazása.
- 23 A kérdést előterjesztő bíróság először is a Bíróság fentiekben említett, C-637/17. sz. ügyben hozott ítéletére és a 2006. július 13-i Manfredi ítéletére (C-295/04–C-298/04, EU:C:2006:461) hivatkozik, amelyeket azonban olyan helyzetben hoztak meg, amelyben az irányelv nem volt alkalmazható, és hogy ennek megfelelően a tényállás, a nemzeti jogszabályok és a kapcsolódó ítélkezési gyakorlat eltért a jelen ügytől.
- 24 A jelen ügyben a polgári törvénykönyv a hároméves szubjektív elévülési idő kezdő időpontját ahhoz köti, hogy a károsult tudott vagy tudnia kellett volna a kárt okozó személyről és a kárról (a kár pontos összegének ismerete, valamint a kárt okozó személlyel kapcsolatos teljes körű ismeret nem szükséges)<sup>11</sup>. Ezenkívül a fent hivatkozott nemzeti ítélkezési gyakorlatból következtetni lehet a károsult azon kötelezettségének fennállására, hogy tudomással bírjon az adott magatartásról, vagy ennek megfelelően az EUMSZ 102. cikk folyamatos, a kár egy részét eredményező megsértésének keretében bekövetkezett egyes jogsértésekről.
- 25 Az irányelv 10. cikkétől és a ZNŠHS irányelvet átültető 9. §-ától eltérően azonban a polgári törvénykönyv nem tartalmazza a következőket:
- azt a követelményt, hogy a károsultnak tudomása legyen az adott magatartás versenyellenes jellegéről<sup>12</sup>,
  - a szubjektív elévülési idő kezdő időpontjának a versenyellenes magatartás végéhez való kapcsolása<sup>13</sup>,

<sup>11</sup> Lásd még a Nejvyšší soud (legfelsőbb bíróság) 2005. május 28-én hozott ítéletét (ügyszám: 25 Cdo 1510/2019, CZ:NS:2020:25.CDO.1510.2019.1).

<sup>12</sup> A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben megjegyzi, hogy a versenyhatóságok gyakran csak az összes releváns tény alapos vizsgálatát követően állapítják meg az adott gyakorlat jogellenességét.

<sup>13</sup> A kérdést előterjesztő bíróság szerint azonban nem világos, hogy az irányelv 10. cikkének (2) bekezdése értelmében vett jogsértés megszüntetését a „tartós vagy folyamatos jogsértés” utolsó pillanatának kell-e tekinteni (az EUMSZ 101. cikk megsértését illetően lásd: a Törvényszék 2011. március 24-i Aalberts Industries és társai kontra Bizottság ítélete, T-385/06, EU:T:2011:114, 10. pont; 2013. szeptember 16-i Masco és társai kontra Bizottság ítélete, T-378/10, EU:T:2013:469, 119. és 120. pont). Az irányelv végleges szövege ugyanis nem tartalmazza a „folyamatos vagy ismétlődő jogsértés megszüntetésére” vonatkozó kifejezett követelményt, amely az irányelv korábbi tervezetében szerepelt.



- az elévülési idő megszakítása vagy nyugvása az illetékes hatóság által a versenyellenes magatartás tárgyában folytatott eljárás időtartamára,
  - az elévülési idő nyugvásának megszűnte legkorábban a jogsértés tárgyában hozott határozat jogerőre emelkedése után egy évvel.
- 26 Jelen ügyben a szubjektív elévülési időt nem befolyásolta tehát az a körülmény, hogy a Bizottság a 2010. november 30-ától egészen 2017. június 27-éig tartó időszakban az alperessel szemben az EUMSZ 102. cikk esetleges (jelenleg is tartó és a mai napig be nem fejeződő) megsértése tárgyában eljárást folytatott.
- 27 A kérdést előterjesztő bíróság szerint azt, hogy a nemzeti jog nem írja elő az irányelv fent említett követelményeit, nem orvosolhatja az uniós joggal összhangban álló értelmezés elfogadása. Így ha a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság a vonatkozó nemzeti ítélkezési gyakorlatnak megfelelően értelmezte volna a polgári törvénykönyvet, valószínűleg elévült volna a 2013 februárjától 2017. június 25-ig terjedő időszakra (vagyis a jogsértés két napjának kivételével) vonatkozó kártérítési kereset.
- 28 Ha tehát a bíróság megalapozottnak ítélné az elévülési kifogást, a keresetet szinte teljes egészében elutasítaná. Ellenkező esetben a bíróság az állítólagos kár keletkezésére és összegére vonatkozóan időigényes és költséges bizonyítási eljárást indított volna meg.